

Rose

ฮัสกี้หน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 8

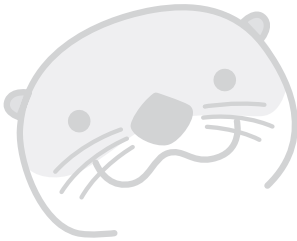
二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเปาปู้ซือโร่ว

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

สตรับรู้ของฉู่หวานหนึ่งยังไม่สมบูรณ์ เดิมดูเหมือนว่าเขากำลังอ่านหนังสือ
ทว่ายามนี้กลับฟุบหลับอยู่กับโต๊ะแล้ว
แขนเสื้อขาวสะอาดแผ่คลุมโต๊ะราวกับผืนหิมะแรก

-โร่วเปาปู้ซือโร่ว

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุป

คำนำสำนักพิมพ์

ยัสก็หันหน้าไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 8 ที่ผ่านมาเรื่องราวหลายอย่างเกี่ยวข้องกับหลายคน แต่เมื่อเดินทางมาถึงเล่มนี้ เรื่องราวกลับเกี่ยวข้องกับโมหรานโดยตรง ซาติกำเนิดที่เก็บซ่อนไว้ในส่วนที่ลึกที่สุด ได้ถูกเปิดเผยด้วยตัวโมหรานเอง รวมถึงซาติกำเนิดของเซวียเหมิงก็ถึงคราวเปิดเผยเช่นกัน

โลกนี้มีเรื่องราวมากมาย ที่แรกเริ่มเดิมทีล้วนมิใช่เช่นนั้น ชีวิตคนมีขึ้นมีลง โชคชะตาเหมือนดังเตาหลอม ตอนแรกเข้าไปอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว เมื่อออกมาอีกครั้ง ก็อาจเปลี่ยนไปจนจำไม่ได้แล้ว เรื่องราวของตัวละครในเรื่องนี้ก็เช่นกัน ทุกอย่างพลิกผันจนไม่รู้แล้วว่าจะไปจบลงที่ตรงไหน

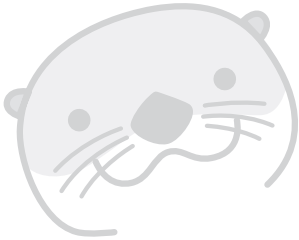
Rose

คำนำผู้แปล

ต้าเจียห่าวว!

วันนี้ผมมีเรื่องราวดี ๆ จะมาเล่าให้ทุกคนฟัง

มีนักอ่านหลายคนชื่นชอบนิยายเรื่องนี้มากจนตั้งชื่อสัตว์เลี้ยงตามชื่อตัวละคร เท่าที่ทราบตอนนี้มีเรียกแมวขาวเล่น ๆ ว่าหว่านหนิง กับมีเพื่อนนักอ่านชื่อน้องหมาฮัลก็มาตั้งชื่อโม่หราน หลังจากนั้นผมก็คิดว่า มีใครสนใจเลี้ยงนกยูงแล้วจะตั้งว่าเซวียเหมิงบ้างไหมครับ 555

กดลองอ่าน

น้อมคารวะ

Bou Ptn

หอเทียนอัน เทพธิดาแห่งหลินเจียง

“อะไรนะ!”

ทุกคนหันไปเปลี่ยนสี

มีเพียงโม่หฺวานคนเดียวที่หลับตาสงบนิ่ง

เสียงเซ่งแซ่ดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มคน “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“คดีเก่าที่เชียงถานในปีนั้นคืออะไร”

“เหตุใดเขาต้องฆ่าคนด้วย...”

มู่เยียนหลี่ “เรื่องนี้พูดแล้วยาวนาน ทั้งยังผ่านมานานมาก หลายคน
ที่รู้เรื่องภายในล้วนไม่อยู่แล้ว แต่หากคิดว่าไม่มีใครได้รู้นอกจากตนเอง
หลังจากหอเทียนอันตรวจสอบหลายครั้ง สุดท้ายก็ยังพบหลักฐาน”

ท่ามกลางเขม่าดินระเบิดที่ก่อขึ้นจากเสียงเอ็ดอิ่งและความระทึกใจ
ของผู้คน มู่เยียนหลี่หันไปเฝ้ากับคนของตนด้วยสีหน้าเรียบเฉย “พยาน
ทุกคนจากเชียงถาน พวกเจ้าพามาถึงหรือยัง”

ผู้ติดตามออกไปดูที่นอกประตู จากนั้นตอบ “เรียนเจ้าหอ ทั้งหมด
รออยู่นอกตำหนักแล้ว”

“เช่นนั้นก็เชิญพยานคนแรกเข้ามา”

พยานคนแรกเข้ามาในตำหนัก เขาเป็นช่างฝีมือมากประสบการณ์
ชรามากแล้ว หลังโค้งค่อม ตัวลั่นเทา ท่าทางไม่สู้คน พอเห็นเซียนจวิน
เต็มห้องโถงก็รีบคุกเข่ากับพื้น โชกศีรษะซ้ำๆ ปากพร่ำพูดอย่างลนลาน

“การระนายท่านเขียนจวินทุกท่าน...การระนายท่านเขียนจวินทุกท่าน...”

มู่เยียนหลี่ผ่อนน้ำเสียง “เขียนเชิงชราเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ท่านไม่ต้องตื่นกลัว ข้าเพียงต้องการถามคำถามบางอย่างกับท่าน ถามสิ่งใดท่านก็ตอบสิ่งนั้น”

ชายชราตัวลั่นนั่งงกจนลุกไม่ขึ้น ภิกษุวัดอุปัชฌาย์จึงเดินเข้าไปจัดแจงที่นั่งให้เขา จากนั้นพยุงเขาขึ้นมานั่ง แต่เขาตื่นกลัวยิ่งนัก เพียงนั่งหมั่นเหม่ไม่เต็มก้นอยู่บนเก้าอี้ พยายามหดตัวให้เล็กสลับที่สุด

มู่เยียนหลี่ “เริ่มด้วยสองคำถามแรก เขียนเชิงเป็นคนที่ใด ทำอาชีพอะไร”

ชายชราปากคอสั่น พอเอ่ยปากก็ออกสำเนียงท่องถื่นซ้ำซ้ำ “ข้า... ข้ามาจากเชียงถาน ทำ...ทำโคมไฟขายอยู่ข้างถนน...”

ทุกคนต่างมองเขาด้วยความสงสัยใคร่รู้ ตั้งแต่เส้นผมขาวโพลนหรือมเหริ่มไปจนถึงร่องเท้าเก่าขาดเป็นรู ต่างนึกไม่ออกว่าคนขายโคมไฟผู้นี้จะเปิดเผยเรื่องอะไรได้

มู่เยียนหลี่ถาม “เขียนเชิงขายโคมไฟ ขายมากี่ปีแล้ว”

“กว่าครึ่งชีวิตแล้ว...ห้าสิบปีเห็นจะได้ จำไม่ค่อยแม่น...”

“นานพอแล้ว เรื่องที่ข้าจะถามท่านไม่ได้นานถึงห้าสิบปี” มู่เยียนหลี่ว่าพลางชี้ให้เขามองไปยังไม้หραν “คนผู้นี้ เขียนเชิงจำได้หรือไม่”

ชายชราเงยหน้ามองไม้หραν เห็นคนผู้นี้สูงใหญ่หล่อเหลา จึงมิกล้ามองมาก ริมผละสายตาไปทันที ผ่านไปสักพักก็ลอบมองเขาอีกครั้งอย่างลึกลับ มองไปมองมา ก็เอื่อยอย่างอึกอัก “จำไม่ได้”

มู่เยียนหลี่ “จำไม่ได้ก็ไม่แปลก เช่นนั้นข้าขอถามท่าน เมื่อก่อนท่านขายโคมไฟข้างหอจู้ยวี่ในเชียงถาน มักจะมีเด็กชายคนหนึ่งชอบมายืนดูท่านประกอบโคมไฟอยู่ข้างแผงโซหรือไม”

“อ๊ะ...” ชายชราเม้มสองตาฝ้าฟางแล้ว แต่ยังจำเรื่องนี้ได้ดี เขาถอนหายใจพลางพยักหน้า “ใช่แล้ว มีเด็กชายคนหนึ่งมาดูแทบทุกคืน เขาชอบโคมไฟที่ข้าทำ แต่เพราะยากจน จึงไม่มีเงินซื้อ...ตอนนั้นข้ายังเคยชวนเขาคูด้วย แต่เขาไม่ค่อยพูด เป็นเด็กขี้อายนัก”

“เซียนเซียงยังจำชื่อเด็กคนนั้นได้หรือไม่”

“อา เหมือนจะเป็น...โม...โมหรานเออร์?”

เมื่อครูความสนใจของทุกคนยังจดจ่ออยู่ที่ชายชรา ยามนี้สายตาทุกคู่ย้ายไปจับอยู่ที่ร่างโมหรานโดยพร้อมเพรียง

ชายชราเริ่มหวนนึกถึงเรื่องในอดีต “มี ‘เออร์’ หรือไม่ ข้าเองก็จำไม่ค่อยได้ รู้เพียงว่าเขาเป็นคนของหอจู้ยอว์...”

เซวียเจิ้งยังขัดจังหวะด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง “เดมฮรานเออร์กี้เป็นทายาทของพี่ชายผู้ล่วงลับของข้ากับมาเหนียง¹ หอจู้ยอว์อยู่แล้ว เจ้าหอมุ่เจียเซียนเซียงรாத่านี่ม้ายืนยันเรื่องนี้อีกให้ได้อะไรขึ้นมา”

“มาเหนียง?” ชายชราตกตะลึง โบกมือเอ่ย “เอ๊ย มิใช่ ลูกชายคนนั้นของมาเหนียงแม่แซ่โม่เช่นกัน แต่เขาชื่อโม่เนี่ยน เป็นอันธพาลน้อยที่ทุกรอกชอกชอยรู้จักดี” ชายชราว่าพลางก้มศีรษะ ชี้ให้ผู้ร่ายแปลเป็นบนหน้าผากตนเอง

“ตอนนั้นข้ายังเคยถูกเขาเอาก้อนอิฐปาใส่ เด็กคนนี้เกรงนัก ทั้งร้ายทั้งเกะกะระราน”

สีหน้าของเซวียเจิ้งยังเปลี่ยนไป “โม...เนี่ยน?”

หวังฟูเหรินเอ่ยอย่างร้อนใจ “เซียนเซียงราคงจำผิดกระมัง ต่างกันเพียงอักษรเดียว บุตรของมาเหนียงผู้นั้น ชื่อโมหรานหรือว่าโมเนี่ยนกันแน่”

“...เป็นโมเนี่ยน” ชายชราคิด จากนั้นก็พยักหน้า “ไม่ผิดแน่ จะจำผิดได้อย่างไร เขาชื่อโมเนี่ยน”

เดิมร่างของเซวียเจิ้งยังโน้มไปข้างหน้าเล็กน้อย พอได้ยินคำพูดนี้ของชายชรา ก็แข็งค้างไปชั่วขณะ ก่อนจะทรุดสวลงกับที่นั่น แกว่งตาลือสลอย “โมเนี่ยน...”

มุ่เยียนหลีถามต่อ “เด็กที่มาดูท่านประกอบโคมไฟผู้นั้น เขาทำอะไร

¹ ในที่นี้ เป็นคำที่ใช้เรียกหญิงที่เป็นเจ้าของหรือทำหน้าที่ดูแลจัดการสถานบริการให้ความบันเทิง

อยู่ทีห่อจ้ยอวี่ ทานรู้หรืม่”

“เฮ้อ ข้าเองก็จำได้ม่ชดั เหมือนจะช่วงานในครั้วกระม่ง” ชายชรา กล่าว “ชื้อเลียงม่ค่อยตึนัถ ได้ยึนว่าม่ม่ม่สะอาด ชอบลักขโมยลัองของเ้าก” ชายชราพยายามคุด จากันคล้ายนัถจะไร่ชัันได้ ลัหน้าเปลัยนไปเล้กน้อย “อ๊ะ นัถออกแล้ว เด็กคนันม่ได้ความจรงๆ พอโตชัันก็ยังเลวทราม ต่อมายังชัันใจเด็กสาวคนหนึ่งจนตาย”

“อะไรนะ!”

หากบอว่าชะมดลับเปลัยนองค์ชายนับว่าแ่แล้ว เ้านันเรื่งที่ม่ทรานเคยทำทำให้บุงบรลัฐทมึมลทิน ก็ยังชวนให้คนเดอดตาลจนหม้ชั

ในทีนันม่ม่ม่ฝึกบำเพ็ญทีเป็นพ่อม่ม่อยู่ด้วยม่น้อย ต่างเ้าเ้ายวเคัียวพันด้วยความโกรธเกรัียว “คุดม่ถึง...ว่าบรมาจารย์ม่จะเป็นเดรัจฉานหม้หน้งมนุชย์!”

“น่าชยะเ้าก!”

“ตายก็ม่สาสม!”

ม่ทรานม่ได้พูดอะไร เพัียงมองช่างฝีม่อชราผู้ันเัียบๆ

ชาตีก่อน ตนก่อเรื่งนองเลอดในโลกลำเพ็ญเพัียร หอเทัยนอนก็เคัยพยายามชดัชว่ง ในตอนนันชายชราผู้ันก็ถูกลำมาชั้ตัวเ้าเ้ากันตอนนันข้าทำเ้าไร...

หัวเราะลัน ยอมรับแต่โดยดี

ทั้งยังหันไปมองเชวเัยจัองกับหวังพูเหริน เ้ายเ้าะด้วยรอยยั้มบุดเบัียว “แล้วอย่างไร ช้งข้า? รังเกัยจ้ข้า? จะทำเ้าเ้าที่อาจารย์ทำกับข้าใช่หรืม่ บอว่าข้า...คุณสมบัตัย่าแ่เกันเัียวยา?”

ตอนนันเรื่งที่ม่ทรานลอบฝึกอาคมกลหมากเงินหลงถูกละเปิดโปงไปพอสมควรแล้ว เดิมเชวเัยจัองยังเลอกที่จะเชื่อเ้า หว่าพอได้ยึนเรื่งนัถกลับผุดลุกชัันอย่างเดอดตาล โกรธจนแทบกระอักเลอด นัยน์ตาพยัคค์ปุดโปน ตาว่าว่า “เดรัจฉาน! เจ้ามันเดรัจฉาน!”

ม่ทรานได้ยึนก็หัวเราะฮาๆ อย่างกำเรบเลบสานและสาสมใจ

ยิ่งกว่าเดิม

หัวเราะจนทางตารื่น

ขึ้นใจเด็กสาว?

เซวียเจิ้งยงเชื่อ

เซวียเจิ้งยงกลับเชื่อ

ฮ่าๆๆ...

รอยยิ้มของโม่หรงานพลันเหี่ยยดกว้าง ถือโอกาสทำลายตัวเองให้
บรรลัยไปเสียเลย ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวเหมือนขี้ผึ้งร้อนที่ถูกเทียนหลน

“ใช่แล้ว ข้าทำเรื่องบาปมหันต์เหล่านี้ ข้าสังหารหลานชายท่าน
ทำให้เด็กหญิงที่น่าสงสารผู้นั้นตาย...แล้วอย่างไร ท่านลุงจะผดุงคุณธรรม
แทนสวรรค์ ข้าข้าเพื่อ...”

ไม่ทันขาดคำ หน้าอกพลันเจ็บแปลบ

เซวียเจิ้งยงอารมณ์รุนแรง ไม่รอโม่หรงานกล่าวจบ ก็กำรามด้วย
โทสะ จูโจมเข้ามาทันที ดวงตาเคียดแค้นคลื่อน้ำตา ปลายพัดแทงทะลุ
หน้าอกโม่หรงาน

โม่หรงานตกตะลึง จากนั้นมุมปากก็คลี่ยิ้มน้อยๆ เขาก้มหน้ามอง
โลหิตค่อยๆ ไหลซึมออกมาจากอกเลือดตน ถอนหายใจเอ้อ

“ท่านลุง ข้าเรียกท่านว่าท่านลุงมาหลายปี แต่สุดท้าย ท่านก็ยังคง
ไม่เชื่อข้า”

“หุบปาก!”

โม่หรงานยิ้ม ไหล่สั่นทึ่มเล็กน้อย “ช่างเถอะ สุดท้ายสิ่งที่ไหลเวียน
อยู่ในร่างเราก็มิใช่สายเลือดเดียวกัน ฉะนั้น บ้านจอมปลอมหลังนี้ ยอดเขา
ลือเชิงแห่งนี้...ยังมีอะไรให้ข้าต้องอาลัยอาวรณ์อีก”

โลหิตสาตกกระเซ็นอาบใบหน้า

เขามองเซวียเจิ้งยงล้มลงเบื้องหน้าตน ความรู้สึกนึกคิดด้านชา
เล็กน้อย...เดิมเขาไม่คิดจะฆ่าเซวียเจิ้งยง...แต่อีกฝ่ายอารมณ์ร้อนพุ่งเข้ามา
ลงมือก่อน...รนาที่ตายเอง โม่หรงานเงยไปครู่หนึ่ง ดวงตาอบโลหิต
เหลือบมองไปยังห้วงฟุเหรินที่ตกตะลึงและเสียใจสุดขีด สีน้ามีดมน

ก้าวข้ามร่างของท่านลุง เดินไปหาท่านป้า

เซวียเจิ้งยงยังไม่ขาดใจ กำชายเสื้อของเขาแน่น ถึงตายก็ไม่ยอมคลายมือ

บุรุษวัยกลางคนผู้นี้ดูโกรธแค้นยิ่งนัก แต่ที่มากกว่านั้นคือความเจ็บปวดเสียใจ

ตอนนั้นในใจไม่หรรณมีเพียงความบ้าคลั่ง สายตาเช่นนั้นของท่านลุง ทั้งน้ำตาในดวงตาเขา ไม่หรรณล้วนไม่เข้าใจ และไม่ยอมเข้าใจ

ได้ยินเสียงเซวียเจิ้งยง “อย่า...อย่าทำร้าย...”

“นางเห็นแล้ว จะนั้นนางต้องตาย” ไม่หรรณเอ่ยอย่างปราณีและสงบนิ่งยิ่งนัก “แต่เซวียเหมิงมิได้อยู่ที่นี่ จะนั้น...เห็นแก่ที่ท่านเลี้ยงดูข้ามาหลายปี ชีวิตเขา ข้าจะละเว้นชั่วคราว”

ในสายตาไม่หรรณ การดิ้นรนของหวังฟูเหรินนับเป็นอะไรเล่า

ทั้งนางก็ไม่มีเรี่ยวแรงดิ้นรนขัดขึ้น นางเพียงแคว่ให้ นางก็เหมือนสามีนาง ด่าเขาว่า “เดรัจฉาน...” มืดแทงเข้าไป โลหิตไหลนอง สติของนางค่อยๆ พร่าเลือน นางมองเขา สุดท้ายพึมพำว่า “หรรณเออร์ เหตุใดเจ้า...”

ความจริงตอนนั้นมือของไม่หรรณยังสั่นระริก สุดท้ายดิ่งมือออกมา ก้มหน้ามองฝ่ามือตน ฝ่ามือเปียกชุ่ม มืดแดงสดในมือเป็นมันลื่นและขาวคลั่ง

ร้อน

แต่ไม่นานก็จะเย็น

เหมือนเช่นสิ่งที่เขาเรียกว่า “บ้าน” คนที่เขาเรียกว่า “ญาติพี่น้อง”

เดิมจิตใจเขาไม่เป็นสุขมาตั้งแต่แรกแล้ว เพราะเขารู้ว่า ทั้งเซวียเหมิง เซวียเจิ้งยง และหวังฟูเหริน

ความจริงล้วนมิใช่ญาติพี่น้องของตน

หลานชายแท้ๆ ของพวกเขาตายด้วยน้ำมือตนไปตั้งนานแล้ว

...

“เหลวไหล!”

เสียงตะโกนดังขึ้น ชัดแจ้งห้วงความคิดของโมหราน
โมหรานเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง กวาดตามองภายในตำหนักใหญ่
สุดท้ายสายตาตกลงบนร่างเซวียเจิ้งยง

เป็นเซวียเจิ้งยงที่เอื่อยปาก

“เด็กที่ข้าเลี้ยงดูจนเติบใหญ่ ข้าย่อมรู้จักดี เขาจะข่มเหงเด็กสาว
บริสุทธิ์ได้อย่างไร อย่าเที่ยวใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น!”

“...”

โมหรานตกตะลึง พลันความรู้สึกผาดเฟื่อนหันทะลักในใจ

เขาหลับตาลง แพนตาไฮวระริก

ไม่เหมือนเดิม

ทั้งสองชาติ...มีเรื่องมากมายเปลี่ยนไปจากเดิม

ช่างฝีมือชราผู้นั้นตกใจจนตกจากเก้าอี้ โชกศีรษะกับพื้นไม่หยุด
“ไม่...ไม่...ข้าไม่ได้โกหก เซียนจวินโปรดระงับโทสะ ข้าเพียงแค่...ข้าเพียง
แค่...ข้าไม่ได้...” เขาเป็นเพียงช่างฝีมือน่าสงสาร ไม่เคยประสบเหตุการณ์
เช่นนี้มาก่อน เมื่อถูกประมุขสำนักทวาด กัดใจจนหน้าซีดตัวสั่น พุดจา
ไม่เป็นคำ

เซวียเจิ้งยงทวาดเสียงต่ำราวกับสัตว์ร้ายที่พร้อมกระโจนเข้าใส่
“ไล่หัวไป”

“...”

“ไป!”

ช่างฝีมือชราลุกขึ้นหมายจากไปทันที แต่คนของหอเทียนอินกลับ
ขวางเอาไว้ เขามีอาจเดินหน้า มีอาจถอยหลัง ทรวดลงกันจำเ้ากับพื้น
ตัวสั่นงันกรากกับรอนตะแกรง “พับฝ่าสิ! นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

มู่เยียนหลี่ “เจ้าสำนักเซวียอย่าได้มีโทสะเพราะอับอายเลย เซียน-
เชิงชราเองก็ไม่ต้องกลัว จุดมุ่งหมายของหอเทียนอินก็คือทำให้ความ
ไม่เป็นธรรมในใต้หล้าโปร่งใส ไม่มีทางปรักปรำทำลายผู้บริสุทธิ์เด็ดขาด”

นางเจียบไป จากนั้นพยางค์ช่างฝีมือชราขึ้นมา

“เชิญเขียนเชิงกล่าวต่อให้จบ”

“ข้าไม่มีอะไรจะพูดแล้ว...” ชายชราตกใจกลัวจริงๆ ไม่กล้าถามความ
อีก “ขอร่อนนายท่านเขียนจวิน ต้าซือ และผู้กล้าทุกท่าน ปล่อยข้าไปเถอะ
ข้าไม่มีอะไรจะพูดแล้วจริงๆ ความจำข้าไม่ดี ความจำข้าไม่ดี”

ท่ามกลางบรรยากาศชะงักงัน ไม่หรรษาที่หนึ่งเจียบมาตลอดพลันมอง
ไปยังเซวียเจิ้งยง จากนั้นค้อมศีรษะต่ำ

ความหมายของกิริยาเช่นนี้เข้าใจได้โดยไม่ต้องอธิบาย เซวียเจิ้งยง
และเซวียเหมิงถึงกับพูดไม่ออกไปในทันที ส่วนหวังฟูเหรินก็พึมพำอย่าง
ไม่อยากเชื่อ “...หรรษาเออร์”

ไม่หรรษา “ตอนอยู่ที่เขาเจียวซาน ข้าก็ตั้งใจจะกลับมาสารภาพกับ
ท่านลุงอยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้”

“...”

สายตาของไม่หรรษาสงบนิ่งยิ่งนัก นิ่งซิมจนถึงขั้นเจียบงัน “เจ้าห่อ
มูรุดมาในวันนี้ คงรวบรวมพยานหลักฐานมาพร้อมแล้ว ข้าไม่มีอะไรจะ
กล่าวอีก ถูกต้อง ข้ามิใช่ประมุขน้อยรองแห่งยอดเขาสี่เอ็ง”

เขานิ่งไป คำพูดที่เจืออารมณ์ทอดถอนใจดังขึ้นในตำหนัก เบาบาง
ดุจขนนก ทว่าก่อคลื่นนับพันชั้น

“ข้าคือบุตรของหนานกงเหยียน เจ้าเมืองของเมืองที่เก่าในเจ็ดสิบสอง
เมืองแห่งสำนักหฺงเฟิง”

“อะไรนะ!” ทุกคนตระหนก

“ทุกท่านอยากรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่องมิใช่หรือ” ไม่หรรษาหลับตา
“...เพลงไหม้ที่หอจู้ยวี่ในปีนั้น ข้า...เป็นคนวางเพลิง ชีวิตคนหลายสิบชีวิต
ล้วนย่อยยับด้วยมือข้า”

หวังฟูเหรินน้ำตาคลอ “หรรษาเออร์ เหตุใดเจ้า...เหตุใดเจ้าถึง...”

“แต่เรื่องที่เชียงถานปีนั้น คดีที่เด็กสาวร้านเต้าหู้ถูกฆ่าเราจนตาย”
เขากล่าวถึงตรงนี้ พลันเจียบไป

ชาติก่อนไม่มีผู้ใดยอมฟังเขาชี้แจงความจริง

ต่างกล่าวโทษรุมประณามเขา ชี้น้ำตาไหลเขาด้วยความเดือดดาล

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่อยากอธิบาย ถึงอย่างไรในสายตาทุกคน เขาก็เป็นมารร้ายที่โหดเหี้ยมเกินอภัย เพิ่มอีกสักบัญชีเลือดก็ไม่นับเป็นอะไร

ทว่าชาตินี้ ในที่สุดเขาก็อยากอธิบาย

“เด็กสาวคนนั้น ข้ามิได้ทำร้ายนาง”

ในตำหนักตานชินเจียบสังกัด ทุกคนต่างจ้องไปยังโมหราน รอเขาทำความเข้าใจแก่ผู้เฒ่าที่ไม่มีใครรู้เหล่านั้

มู่เยียนหลี่เล็กคิ้วถาม “อ้อ? คตินั้นยังมีเงื่อนงำอื่นอีกรี”

“มิ”

“เชียวกล่าว” มู่เยียนหลี่เอ่ย “ข้ารอฟังอยู่”

โมหรานกลับสายหน้า “ก่อนเล่าเรื่องที่เด็กสาวร้านเต้าหู้ถูกทำร้าย ข้าอยากเล่าถึงคนที่สำคัญกว่าผู้หนึ่งก่อน”

“ผู้ใด”

“นักขับลำหึงคนหนึ่ง”

โมหรานเอ่ย สายตาเลื่อนลอย มองผ่านหน้าต่างที่เปิดกว้างไปยังขอบฟ้าไกล

“...ตอนนั้น เชียงถานมีนักขับลำหึงเยาว์วัยสองคน คนหนึ่งแซ่สวี นชื่อสวีนเฟิงร่ว อีกคน...แซ่ต้วน ชื่อต้วนอีหาน”

คนไม่น้อยในทันนั้นได้ยินสองชื่อนี้ ต่างเผยสีหน้าราวกับเรื่องนี้นำมา นมนานเหมือนอยู่คนละภพชาติ

“...สวีนเฟิงร่ว...ต้วนอีหาน...หา! หรือจะเป็นครูลังคิตอันดับหนึ่ง อันดับสองแห่งโรงดนตรีในอดีต”

“น่าจะเป็นพวกนาง ข้าจำได้ว่าพวกนางทั้งสองเป็นครูลังคิตแห่ง เชียงถาน ผู้คนขนานนามว่าสองเทพธิดาหลินเจียง”

“ใช่แล้ว เฟิงร่วขับร้องดูจวบสันต์เยือกพันพิภพ อีหานรำจบปานบุปผา โปรยผืนนา” มีคนลูบเคราพลงถอนหายใจ “ตอนนั้นข้าอายุสักสามสิบ เห็นจะได้ ชื่อเสียงของสองคนนี้เลื่องลือไปทั่ว แต่ยากนักที่จะได้ชมพวกนาง ร้องรำ ได้ยินว่าทุกครั้งที่ทำการแสดง โรงดนตรีแน่นขนัดจนน้ำซึมผ่าน ไม่ได้ เป็นที่จับตามองนัก”

ยังมีคนกล่าว “ดูเหมือนว่าเขียนลัทธิทั้งสองจะเคยประชันขัปลำกันด้วย”

โมหราน “เคยประชันกัน สวินเพ็งร่ำอายุน้อยกว่าตัวนอีห่านสองปี เข้าโรงดนตรีช้ากว่าสองปี ตอนนั้นนางเยอหยิ่งลำพอง ยอมไม่ได้ที่ตัวนอีห่านมีชื่อเสียงทัดเทียมนาง ดังนั้นจึงส่งเทียบเชิญตัวนอีห่านขัปลำสามบทเพลง ร่ายรำสามบทเพลงที่หอจ้อยอวี เพื่อตัดสินระดับฝีมือ”

“สุดท้ายผู้ใดชนะ”

“เสมอกัน” โมหรานกล่าว “แต่หลังจากนั้น ทั้งสองก็เข้าอกเข้าใจกัน สวินเพ็งร่ำกับตัวนอีห่านแม้มีชนกขัปลำของโรงดนตรีเดียวกัน แต่ไปมาหาสู่กันเป็นประจำ เรียกกันเป็นพี่สาวน้องสาว”

มีคนเริ่มหงุดหงิด “มัวพาล่ามอยู่ได้! อยู่ดีๆเล่าเรื่องสตรีสองคนนี้ทำไม”

โมหรานเหลือบมองเขา “ตัวนอีห่านคือมารดาข้า”

อ่อนโยนกว่าเด็ดเดี่ยว

“...!”

“อะไรนะ!”

ครั้งนั้นยามถ้วนสี่ห้านกอดผีฟ้าเดินออกมา ดังคำว่า “ดรณอุทฺทลิ่ง แแย้มมอบสายรัดเกล้า หนึ่งบทเพลงแถบแพรแดงมีฐันับ”¹...เขียนลึงคิด ผู้เลอโฉมสง่างมหาใดเปรียบผู้นั้น คือมารดาเขา?

“ตอนนั้นมารดาข้าได้รู้จักหนานกงเหียนโดยบังเอิญ เขาก็คือ เจ้าเมืองที่เก่าแห่งสำนักหฺรุษิง เขามีความสามารถด้านโคลงกวีอยู่บ้าง ปากหวานยิ่งนัก ทั้งรูปโฉมยังหล่อเหลา” ไม่หฺรานเงียบไป “มารดาข้ามอง คนผิด ถึงได้ชมชอบคนผู้นี้”

เซวียเหมิงสายหน้าไม่หยุด “จะเป็นไปได้อย่างไร...”

“มีหญิงงามพุ่งเข้าสู่อ้อมอก หนานกงเหียนจะปฏิเสธได้อย่างไร” ไม่หฺรานเอ่ย “แต่ถึงอย่างไร เขาก็มีตำแหน่งมีฐานะ มีกล้าเปิดเผยสถานะ

¹ เป็นตอนหนึ่งในบทกวี ใช้บรรยายถึงรูปโฉมหรือความสามารถที่โดดเด่นของสตรีว่าเป็นที่นิยมชมชอบและมีผู้ติดตาม คำว่า “ดรณอุทฺทลิ่ง” หมายถึงบรรดาทายาทของตระกูลคหบดีและผู้มีอำนาจที่นิยมอาศัยอยู่ใกล้กับบริเวณ “อุทฺทลิ่ง” หรือสุสานหัวจักรพรรดินอนครฉางอัน “สายรัดเกล้า” คือแถบผ้าแพรปักลายที่บรรดานักร้องนักแสดงในสมัยโบราณนิยมคาดประดับศีรษะ ดังนั้นจึงมีการแย่งกันมอบสายคาดศีรษะไหมปักลายให้นักแสดงที่ชื่นชอบ ยิ่งได้สายคาดศีรษะมากเท่าใด ก็แสดงว่านักแสดงคนนั้นเป็นที่นิยม

ที่แท้จริงของตนให้หญิงโรดนตรีคนหนึ่งรู้ เขาจึงหลอกลวงมาด่าข้าว่าเป็น
พ่อค้ามาจากหลินอี เป็นอาคันตุกะต่างถิ่นที่นี่”

“นี่...ชั่วตัวอย่างไรก็ผูกสมัครรักใคร่กันแล้ว อยู่ด้วยกันทุกเช้าค่ำ
มารดาเจ้าไม่สังเกตเลยรี”

ไม่หรณแค้นหัวเราะเย้ยซา “หากนางสังเกตเห็น ก็คงไม่มีเรื่องราว
มากมายตามมา นานกงเหยียนกุเรื่องเก่งยิ่งนัก ทั้งเขายังพักอยู่ใน
เชียงถานเพียงช่วงสั้นๆ มารดาข้าจึงไม่ทันค้นพบเบื้องลึกเบื้องหลังของเขา
ต่อมาจึงจดหมายส่งมาจากหลินอี หลังจากนานกงเหยียนได้รับจดหมาย
ลึกลับฉบับนั้น เขาก็รีบร้อนจากเชียงถานไป”

“มารดาเจ้ามิได้ถามหรือว่าเขาจะไปทำไม”

“เขาจากไปยามวิกาล มิได้บอกลามารดาข้าด้วยซ้ำ สองคนอยู่กิน
กันมาหลายเดือน สุดท้ายนานกงเหยียนทิ้งไว้เพียงเงินใบไม้ปักหนึ่ง
กับกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนว่า ‘อย่าคิดถึง’ แล้วก็จากไปอย่างไร้ร่องรอย”

มีผู้ฝึกบาเพ็ญหญิงเอ่ยอย่างทอดถอนใจ “เฮ้อ พวกนางขับลำ
โรดนตรี นายบำเรอสวนสาส์เหล่านี้ สิ่งที่ยากที่สุดคือคนที่จริงใจด้วย
น่าสงสารอยู่”

หลังจากทอดถอนใจ นางก็อดถามด้วยความสงสัยไม่ได้ “แล้ว
ต่อมาเล่า มารดาเจ้าไม่ยอมถูกชายคนรักทอดทิ้ง จึงวานคนไปตามหาเขา
ใช่หรือไม่”

ไม่หรณส่ายหน้า “มารดาข้านิสัยโง่เขลาอ่อนโยมคน ก่อนข้างซี้ซลาด
หลังจากถูกทอดทิ้ง ก็ได้แต่กล่ำกลืนฝืนทน ไม่คิดเอาเรื่องเอาราว...แต่
ผ่านไปไม่นาน นางก็พบว่าตนตั้งครมร์”

หวังฟูเหรินฟังถึงตรงนี้ก็อุทาน “อา” อย่างอดมิได้ สายตาทอแว
เศร้าสลด มองไม่หรณ แต่ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี

“โรดนตรียังยอมให้นางอยู่ต่อ แต่มีเงื่อนไขคือ นางจะปล่อย
ให้บุตรคลอดออกมาไม่ได้ สตรีที่ผ่านการคลอดบุตรแล้ว จะร้ายรำได้
ไม่มามีอีก พวกเขาไม่ทำการค้าที่ชาดทุน”

ไม่หรณหลับตา

“มารดาข้าไม่ยินยอม มาเหนียงที่คอยจัดการเรื่องต่างๆ ในหอจึงให้นางชำระค่าไถ่ตัวเป็นเงินก้อนใหญ่ นางรวบรวมเงินเก็บทั้งหมด ของมีค่า และเครื่องประดับทั้งเนื้อทั้งตัว ไม่เว้นแม้กระทั่งรองเท้าบัลลังก์ที่สวมอยู่ จ่ายให้โรงดนตรี เพื่อแลกกับอิสรภาพ วางแผนไปหาบิดาข้าที่หลินอี่”

หวังฟูเหรินเอ่ยเสียงแผ่ว “สตรีที่ไม่มีเงินติดตัวเช่นนาง จะเดินทางจากเชียงถานไปหลินอี่ตัวคนเดียวได้อย่างไร”

โม่หฺราน “มีคนช่วยนาง”

“เป็นผู้ใด”

“สวีนิเฟิงรุ่” โม่หฺรานเอ่ย “พอพี่สวีนิรู้ว่ามารดาข้าออกจากโรงดนตรีแล้ว ก็ไล่ตามออกไปนอกเมืองกลางดึก มอบเงินทั้งหมดที่ตนมีติดตัวให้มารดาข้า ทั้งยังบอกมารดาข้าว่า...หากหาบิดาข้าไม่พบ ก็ให้กลับมาหานางที่หอจู่ยอวี่ พี่สาวน้องสาวจะได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างเป็นสุข”

สวีนิจิ้งตัวช็อคจนหายใจ “ช่างมีคุณธรรมน้ำมิตรยิ่งนัก อาตมาด้อยค่าสตรีอ่อนแอเหล่านี้ไปจริง ๆ”

เจียงซีฉาน “แล้วต่อมาเล่า มารดาท่านหาหนานกงเหยียนพบหรือไม่”
โม่หฺรานนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะ “หาพบ แม้ฐานะและชื่อที่หนานกงเหยียนให้ไว้ล้วนกุ้ขึ้นมา แต่มารดาข้ายังคงหาเขาพบโดยไม่ต้องเปลืองแรงแม้แต่หน่อย”

มีคนเอ่ยด้วยความประหลาดใจ “เอ๋? เก่งกาจถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

“มิได้เก่งกาจ เป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น”

ผู้คนต่างมองหน้ากัน สีหน้าแต่ละคนฉายแววสงสัย “จะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ได้อย่างไร ปกติเจ้าเมืองของสำนักหฺรูเฟิงแทบไม่เคยปรากฏตัวเลย”

“พวกเขาไม่ค่อยปรากฏตัวจริง ๆ...” สีหน้าโม่หฺรานหม่นลง “แต่ว่า... หากมีงานสมรส หรือบุตรครบเดือน สำนักหฺรูเฟิงจะจัดงานเลี้ยงรับคำอวยพรบนหอปรាកามมิใช่หรือ”

ทุกคนตกตะลึง “หรือว่าจดหมายที่หนานกงเหยียนได้รับในตอนแรก ก็คือจดหมายเร่งรัดให้เขากลับไปแต่งงาน”

ยังมีคนนึกขึ้นมาได้ “อา นึกออกแล้ว ภารยาร่วมผูกผมของ

หนานกงเหี้ยมดูเหมือนจะเป็นธิดาของคหบดีตระกูลใหญ่ คงมีโชว่าเขา
จนใจไม่มีทางเลือก จึงทิ้งนางขบรื่องที่ร่วมอยู่กินกับตน กลับไปแต่งงาน
กับบุตรเศรษฐีผู้นั้นหรอกระ...”

ไม่หรานสีหน้าเรียบเฉยยิ่งนัก “มิใช่ไม่มีทางเลือก ทั้งมิได้กลับไป
แต่งงาน จดหมายลึกลับที่เขาได้รับในตอนนั้น ความจริงคือชาวดี...
เจ้าสำนักหฺรู่เฟิงเป็นผู้ส่งข่าวบอกเขาว่า ภรรยาเขากำลังจะคลอดบุตร
ให้เขารับกลับไปอยู่เป็นเพื่อนนาง”

ยามนี้แม้กระทั่งเซียวเจิ้งยงที่เฝ้ามองมาตลอดก็หน้าเปลี่ยนสี “จะนั่น
ระหว่างที่หนานกงเหี้ยมสำเร็จสำราญอยู่ที่เซียงถาน ความจริงคือมีภรรยา
อยู่ก่อนแล้ว?”

“อืม” ไม่หรานหลุบตาลง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่ากระอักกระอ่วนใจ
สำหรับเขา ทว่ายามนี้เมื่อเล่าออกมา สีหน้ากลับไม่ฉายแววเจ็บปวดมากนัก
เขาเอ่ยอย่างสงบนิ่ง “เนื่องจากภรรยาตั้งครรรภ์ ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง
เสี่ยงต่อการแท้งบุตรได้ง่าย ฉะนั้นหนานกงเหี้ยมจึงออกมาท่องเที่ยว
เตร็ดเตร่อยู่ข้างนอก จนได้พบมารดาข้า เกิดนึกชมชอบ จึงหลอกว่าตน
ยังไม่ได้แต่งงาน เพื่อคว้าหัวใจมารดาข้า”

มีคนโกรธจนกระพริบตา “นั่นมันเลวยิ่งกว่าเตร็ดเตร่จนจริง ๆ!”

“ภรรยาตั้งครรรภ์อยู่ที่บ้าน ตนเองกลับตะลอนออกไปเที่ยว ซ้ำยัง
ไปมีลูกอยู่ข้างนอกอีก เอ้อ”

“ตัวนอฮืหนานผู้นั้นอำพันนัก หนานกงเหี้ยมจำนางได้หรือไม่”

คำตอบย่อมเข้าใจได้โดยไม่ต้องอธิบาย ทุกคนสะทกสะท่อนใจ
สายตาที่มองไม่หรานจึงมีความสงสารเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน แต่คนอื่นมอง
อย่างไร ไม่หรานไม่สนใจ เขายังคงเล่าเรื่องของมารดาต่อ

ความลับเรื่องหนึ่งถูกเก็บซ่อนมาสองชาติ นี่เป็นครั้งแรกที่เขา
เปิดเผยออกมา ท่ามกลางความเจ็บปวด กลับรู้สึกได้ปลดปล่อยไม่น้อย

“ตอนนั้นหลินอี่จัดงานเลี้ยงหลิวส่วย²อย่างยิ่งใหญ่ ร่วมอวยพร

²“หลิวส่วย” แปลว่า สายน้ำไหล หมายถึงงานเลี้ยงที่จัดขึ้นต้อนรับผู้แขกที่ทยอย
เดินทางมาเรื่อย ๆ ไม่ขาดสาย

เจ้าเมืองของสำนักหุเฟิงที่ได้บุตรกิลเลน³ ตอนที่มารดาเข้ามาถึงหน้ากำแพงเมืองเก่า นางก็เห็นหนานกงเหยียนโอบกรรยายืนอยู่บนป้อมปราการที่ประดับด้วยโคมแดง เอ่ยขอบคุณ พलगโยนสุรา ผลไม้ และขนมมงคลลงไปให้ผู้คนด้านล่าง หลังจากนั้นมารดาข้า...ก็มิได้ไปหาเขา ตอนนั้นเงินที่ติดตัวมาก็ใช้ไปจนหมดแล้ว ไม่มีแม้แต่เงินเดินทางกลับเซียงถาน ผ่านไปครึ่งค่อนปี จึงให้กำเนิดข้าอยู่ในห้องเก็บฟืนร้างแห่งหนึ่งในหลินอี”

เจียงซีถาม “เช่นนั้นต่อมาพวกท่านกลับไปหोजั้วอีที่เซียงถานหรือไม่”

โมหรานส่ายหน้า “ตอนที่ข้าเกิด ร่างกายอ่อนแอยิ่งนัก ไม่ถึงเดือนก็เจ็บป่วย ไร้กำลังจะเดินทาง มารดาข้าได้แต่ตระเวนขอร้งหมอบจากโรงหมอบในเมืองมาตรวจโรคให้ข้า แต่ไม่มีผู้ใดยินดีช่วยนาง...ต่อมานางไม่มีทางเลือก ในที่สุดก็อุ้มข้าหาทางเข้าไปในสำนักหุเฟิงเพื่อพบหนานกงเหยียน”

...

ตอนนั้นมารดาที่อ่อนแออุ้มทารกแรกคลอดตัวเล็กเหมือนลูกแมวไปปรากฏตัวเบื้องหน้าชายคนรักในสภาพโซซัดโซเซ

ชายคนนั้นมิได้มีท่าที่ยินดี มีเพียงความตกตะลึงและหวาดหวั่นถึงขั้นเดือดดาล

เขามีภรรยาามและทารกน้อย ภรรยาเป็นถึงธิดาตระกูลใหญ่ที่มีชื่อเสียง บุตรที่คลอดออกมาขาวอวบน่ารัก ครอบครัวยุสซันต์พร้อมหน้า...ในสายตาเขา ตัวนอืทานเป็นแค่ขี้หนู ที่คิดมาทำลายชื่อเสียงอันดีงามของตน ทำลายความรักใคร่กลมเกลียวในครอบครัวตน

นางมีเจตนาไม่ดี

เหตุใดเขาต้องยอมรับพวกนางแม่ลูก

ด้วยกลัวว่านางจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ หนานกงเหยียนจึงให้เงินที่มากพอแค้นาง และให้นางรีบพาบุตรออกไปจากสำนักหุเฟิง ตัวนอืทาน

³ หมายถึง บุตรชายที่เฉลี่ยฉลาด เป็นการเอ่ยชื่นชมบุตรชายของครอบครัวอื่น นอกจากนี้ยังใช้เรียกบุตรชายที่เป็นทายาทของเชื้อพระวงศ์ด้วย

กอดความหวังสุดท้าย เอ่ยทั้งน้ำตาคลอ “ลูกยังไม่มีชื่อ ท่านช่วยตั้ง...”

เขาลังเลอย่างเดือดดาล สีหน้าเขียวคล้ำ “ใส่หัวไป! รีบใส่หัวไปให้พ้น! นี่ไม่ใช่ลูกข้า เจ้ายามาทำตัวไร้ยางอาย ไปให้พ้น!”

นางถูกผลักออกจากประตูอย่างโหดร้าย

ไม่มีเวลาให้เสียใจ ลูกน้อยในอ้อมอกแม่แต่แรงจะร้องยังไม่มี มือเท้าเย็นเฉียบ ซุกอยู่ในอกมารดาเหมือนลูกแมวที่หายใจวอยรินใกล้ตาย

นางเรียกเขา เขาลืมดวงตาดำลึบขึ้น มองนางอย่างไม่รู้ความ ไม่ตื้อรันแม่แต่น้อย เป็นเด็กดียิ่งนัก นิ่งเงียบยิ่งนัก

นางกลืนน้ำตา อุ้มเขาไปยังโรงหมอ

หมอที่โรงหมอตระลอกใสนาง “บอกตั้งก็ครั้งแล้ว ที่นี่ไม่ใช่โรงบรรเทาทุกข์ จะตรวจโรคให้ลูกเจ้าเปล่าๆ ได้อย่างไร ไม่มีเงินก็...”

นางรีบล้วงเงินที่ห่านางเหยียนให้เป็นทานมาเพื่อตะเพิดนางไปให้พ้นมือไม้ลูกจน ด้วยกลัวว่าคนอื่นจะทำให้ลูกน้อยในอ้อมอกของตนตกใจ

ในดวงตานางฉายแววหวั่นวิตก กัมศิระชะค้อมเอวไม่หยุด “มีเงินเจ้าคะ ท่านหมอ มีเงินเจ้าคะ ขอร้องพวกท่าน ถือว่าช่วยลูกข้าเอาบุญด้วยเถิด ท่านดู เขา...เขายังเล็กแค่นี้...”

โรงหมอเองก็มีได้ไร่เมตตา เพียงแต่ก่อนหน้าถูกสตรีผู้นี้รบกวนจนรำคาญ ค่าหยูกยารักษาอาการของทารกน้อยนั้นมิใช่ถูก ดังนั้นจึงปฏิเสธนางไปอย่างกระซอกโฮกฮาก ในเมื่อสตรีผู้นี้มีเงินจ่าย ทำทีของพวกเขาจึงดีขึ้นมานับ

การรักษาต้องใช้ทั้งยาและการฝังเข็ม

แต่อาการป่วยรุนแรงยิ่งนัก จึงยังต้องพักอยู่ในโรงหมอ

อาการป่วยของโม่หรานเดี่ยวทรงเดี่ยวทรุด ยึดเยื้ออยู่หลายเดือนกว่าจะฟื้นฟูกลับมาเป็นปกติในที่สุด เวลานี้เงินที่ติดตัวตัวน้อยหนาทิ้งร่อยหรอไปเกือบหมดแล้ว นางขอบคุณท่านหมอ อุ้มบุตรจากไป เห็นว่าหมันต์ใกล้เข้ามาทุกที นางกลัวว่าลูกน้อยจะป่วยอีก จึงไปสั่งตัดเสื้ออ่าวตัวน้อยไว้กันหนาวตัวหนึ่ง กับผ้านวมเล็กผืนหนึ่ง

เมื่อทำทั้งหมดเสร็จจลื่น เงินก็หมดเกลี้ยง นางกลับเซียงถานไม่ได้

แล้ว แต่ตัวนอฮานนั่งอยู่ในห้องเก็บพินร้าง มองเจ้าตัวน้อยที่ดูตื้นโง่
หัวเราะรำให้ตน กลับรู้สึกสุขใจยิ่งนัก สงบสุขยิ่งนัก

แต่ไรมานางเป็นคนที่มีใจรักพอ

“แม่จะตั้งชื่อเจ้าว่าอะไรดีนะ”

เด็กน้อยยังพูดไม่ได้ ได้แต่ส่งเสียงอือ ๆ อา ๆ

ตัวนอฮานก่อกองไฟ กอดบุตรของตนข้างหลุมฝังไฟให้อบอุ่น
พลางเย้าหยอกกับเจ้าตัวน้อย

เด็กน้อยหัวเราะ นางก็หัวเราะด้วย

เปลวไฟลุกวาววาม ห้องเก็บพินกว้างผุพัง แต่เพราะไฟกองนี้ นาง
กลับรู้สึกอบอุ่นยิ่งนัก นางบีบใบหน้าน้อย ๆ ของเขาเบา ๆ แหย่จนเขา
เตะขาเล็ก ๆ ออกมา พลางหัวเราะ

นางคิดอยู่สักพักจึงเอ่ย “เซ่นนั้นเรียกเจ้าว่าหฺรานเอ๋อร์⁴ ก็แล้วกัน”

ไม่หฺรานดูตื้นโง่ จ้องมองนางด้วยดวงตาใสแจ้ว

สีหน้าตัวนอฮานคล้ายสะท้อนความว่าเหว่ออกมา “แม่ไม่รู้ว่าจะให้
เจ้าแซ่อะไร เจ้ามีอาจแซ่หนานกง แต่ก็มิอาจใช้แซ่เดียวกับแม่ แซ่ของแม่
มาเหนียงโรงดนตรีเป็นผู้ตั้งให้ ให้เจ้าใช้ตามแม่ ออกจะพิลึกอยู่...แม่เรียก
เจ้าแค่หฺรานเอ๋อร์แล้วกัน ดีหรือไม่”

ไม่หฺรานดูตื้นโง่อย่างมีความสุข ไม่พยักหน้าและไม่ส่ายหน้า

“หฺรานเอ๋อร์น้อย รอให้ถึงฤดูใบไม้ผลิ เราจะกลับเซียงถานกัน”

ตัวนอฮานลูบผมไฟอ่อนนุ่มของเขา “แม่ดีดีผิมาเป็น ทั้งยังรำรำเป็น
ที่นั่นมีแม่นางสวีน นางเป็นน้องสาวที่ดีของแม่ นางต้องชอบเจ้ามากแน่ ๆ
เจ้าต้องเป็นเด็กดี รู้จักเรียกท่าน้ำเร็ว ๆ นะ...อ๊ะ ช่างเถอะ นางเจ้าอารมณ์
นัก เจ้าเรียกนางว่าพี่สาวจะดีกว่า เมื่อพบหน้ากัน ต้องบอกสุขสวัสดิ์
พี่สวีน เซ่นนี้ถึงจะได้กินลูกกวาด เข้าใจหรือไม่”

นางกุมนิ้วมือเล็กอ่อนนุ่มของเขา พลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน

“หฺรานเอ๋อร์ เจ้ารออีกสักหน่อย ฤดูหนาวใกล้จะผ่านไปแล้ว พอ

⁴ คำว่า “หฺราน” ในชื่อนี้ แปลว่า เผาไหม้

ทว่าเหม็นตื้นนี้กลับยาวนานยิ่งนัก

นางไปทำงานรับจ้างในร้านแห่งหนึ่งเพื่อหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว แต่โลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลมลอดผ่านไม่ได้^๕ ไม่รู้ว่าผู้ใดเปิดเผยประวัติความเจ้าชู้ของสามีให้ภรรยาของหนานกงเหยียนรู้ สรุปคือ ไม่นานต่อมา ร้านชาลาเปาที่ว่าจ้างตัวหนานกงก็ไล่นางออกโดยไม่มีสาเหตุ

เขาร้อนตัว คิดหลบเลี้ยงนาง

ความจริงเขาไม่เคยเข้าใจเลยว่านักขับลำพญาผู้นี้มีความหยิ่งทะนง
เพียงใด

มีคนเดินผ่านมา โยนอัลฐทองแดงเหรียญหนึ่งให้นาง

^๑ ก่อนหนึ่งจากอุปรากรแต่เรื่องราว *จิ้งเบียนฮุย* (พบกันข้างปอน้า) เป็นเรื่องราวของหญิงชื่อหลี่ชานเหมียง ส่งบุตรชายวัยสิบหกปีไปหาบิดาที่ไต้หวันเมื่อสิบหกปีก่อน เพื่อหนีจากพี่ชายและพี่สะใภ้ใจร้าย สิบหกปีต่อมา หลิวเจิ้งไยวู่เป็นบุตรชายออกไปล่าสัตว์ เขาไล่ล่ากระต่ายขาวจนไปพบหลี่ชานเหมียงข้างปอน้า

นางหลูตาเอ๋ยคำมงคล น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเมื่อครั้งยังเป็น
เขียนลึงคิตผู้ดงามเลิศล้ำ “ขอบคุณนายท่านที่เมตตา”

ชีวิตผ่านไปวันแล้ววันเล่าเช่นนี้ โลกบาเพ็ญเพียงระดับล่างเกิด
ภัยพิบัติไม่หยุดหย่อน หลินอ้อยยังคงยืนมองบนกำแพง⁷ กำแพงสกัดปีศาจ
ยังคงตั้งตระหง่าน

เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้ห้าปี

โมหรานอายุห้าขวบแล้ว

อยู่มาวันหนึ่ง นานกงเหียนกับภรรยาหนีปากเสียงกัน เขากำลัง
หงุดหงิดใจ จึงออกไปเดินเตร็ดเตร่ข้างนอก กระทั่งมาถึงตลาดตะวันตก
วันนี้อากาศสดใส เขาเอามือไพล่หลัง มองดูร้านรวงอย่างเบื่อหน่าย
กระทั่งเห็นชายชรากำลังเล่นหมากล้อมใต้ต้นทรงใหญ่ต้นหนึ่ง

แต่ไรมาหลินอ้อยเป็นดินแดนสงบสุข โลกบาเพ็ญเพียงระดับล่างจะมี
คนตายเป็นเบือเท่าใดล้วนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพวกเขาที่นี่ ตลอดร้อยปี
ที่ผ่านมาล้วนสงบสุขร่มเย็น

นานกงเหียนเดินไปดูชายชราเล่นหมากล้อมกัน

เขาแต่งกายสามัญ จึงไม่มีใครจำเขาได้ ทั้งยังชี้แนะกลยุทธ์ล้ำเลิศ
ในการเดินหมากอย่างเพลิดเพลีนอยู่ข้างๆ สุดท้ายทำเอาชายชราเหล่านั้น
รำคาญจนไล่เขาไป

นานกงเหียนเสียหน้า ในใจคับข้องยิ่งนัก เดินออกไปไม่กี่ก้าว
ก็ไปหยุดยืนใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แหงนหน้ามองกรงนกคลุมผ้าปักดินทอง
ที่แขวนอยู่บนกิ่งไม้ ในกรงมีนกขมิ้นเหียน⁸ กำลังส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว
ไล่กังวาน

อาจเพราะแสงตะวันเจิดจ้า ชวนให้จิตใจแจ่มใส นานกงเหียน
ยืนครุ่นคิดอยู่ใต้ต้นไม้ พลันนึกถึงแม่นางที่นุ่มนวลอ่อนโยนในหอเชียงถาน
เมื่อห้าปีก่อน

⁷ หมายถึง ยืนมองอยู่ข้างๆ ไม่ยื่นมือเข้าช่วย นั่งดูตาย

⁸ นกแว่นตาขาว

เขาเอียงศีรษะ แหย่นกขีวเหยียนเล่น พลงเอ่ย “นี่ ร้องเพลง
เซียงถานเป็นหรือไม่”

นกขีวเหยียนยอมร้องไม่เป็น ยังคงสงสัยร้องจ๊ับๆ

หนานกงเหยียนจึงถอนหายใจ ปากร้องคลอท่วงทำนองที่ตัวนอฮั่น
เคยร้องข้างหูตนนับครั้งไม่ถ้วนเมื่อหลายปีก่อน

พลันได้ยินน้ำเสียงใสกังวานทางด้านหลัง มีคนกำลังขับร้อง
ท่วงทำนองอ่อนโยนดุจสายน้ำ “ทุ่งกว้างเมฆต่ำ ลมเหนือเหินบนาว หิมะ
ท่วมฟ้าเกาะรวบอ้นน้ำ” น้ำเสียงใสเสนาะดุจไข่มุกและหยก

เขาเหมือนหลุดไปอยู่อีกโลก หันหน้าไปทันที

เนื่องจากจิตใจหลบเลี้ยวมาตลอด จึงไม่ได้พบนางมานานแล้ว ยามนี้
กลางตลาดจอแจ ผู้คนขวักไขว่ไปมา เขากลับมองเห็นสตรีอ่อนโยนบอบบาง
ผู้นั้น...เหมือนในความฝันที่เขาไม่กล้าให้ภรรยารู้ตลอดหลายปีมานี้

เขาได้พบนางอีกครั้ง

ตัวนอฮั่นหาพบบุตรชายร่างกายอ่อนแอมาด้วย สองแม่ลูกยืนอยู่ข้าง
ถนน นางหลุบตาร้องเพลงที่ผู้คนมีพินด่าสิ่งทองก็ยากจะซื้อได้ในวันวาน
หวังจะเรียกความเมตตาจากวิญญูชนที่ผ่านมา ได้เงินให้พอกินอิ่มสักมื้อ

นางร้องเบาๆ “ถนนใหญ่หน้าเขา ทางเล็กหลังเขา หน้าเขาหลังเขา
ผู้ลี้ภัยจวนหนี...”

มีคนมากมายผ่านไปมาเบื้องหน้านาง ไม่มีสักคนหยุดเพื่อฟังนาง

เสียงเพลงแม่ไพเราะ แต่ก็มีใช้สิ่งของที่จับต้องได้ ในเมื่อนางอยาก
ร้องของตนเอง จึงไม่มีผู้ใดยินยอมจ่ายเงินให้นาง

“...จากท่านง่ายตาย พบท่านยากเย็น หอดมองสายนทีไหลผ่าน
ลิขร” จู่ๆ รองเท้าปักดินทองฝังหยกคู่หนึ่งก็ปรากฏเบื้องหน้านาง ได้ยิน
เสียงบุรุษกำลังคลอเพลงที่นางยังร้องไม่จบด้วยท่วงทำนองแผ่วเบา “นับ
ท่านป่าหมดฟ้าคอยท่าจดหมาย น้ำตาลันบ่อรอท่านมาเยือน”

ตัวนอฮั่นตกตะลึง จากนั้นค่อยๆ เหลือบตาขึ้น

นางได้พบเขาอีกครั้ง

เขายังคงเหมือนเมื่อห้าปีก่อน หล่อเหลาส่งงาม โดดเด่นเหนือผู้คน

รูปโฉมงดงามยิ่งนัก เขาดูไม่แก่ชราลงเลยสักนิด กาลเวลาไม่อาจทิ้งร่องรอยบนใบหน้าเขาได้

ตัวนี้อีห่านเห็นเงาสะท้อนของตนในดวงตาเขา จากหญิงสาวที่งดงาม ชดช้อยเย้ายวนเมื่อห้าปีก่อน บัดนี้กลายเป็นใบหน้าที่กร้านลมฝน ไร้ความงาม มองแล้วชวนให้น่าหงุดหงิดใจ

แต่ในดวงตาของหนานกงเหียนที่สบประสานกับนางกลับเจอความรู้สึกซึ่งอยู่ข้าง

แต่งงานมาหลายปี ภรรยาเขารู้เรื่องความรักในอดีตของเขาแล้ว แม่นางมิกล่าเอ่ยออกมา แต่ก็รู้สึกไม่ยินดี จึงมักวางปิ้งโมโหโทโสเป็นประจำ บุตรชายก็ดื้อรั้นเกินทน วันนี้เขายืนอยู่ตรงหน้าตัวนี้อีห่าน เห็นสภาพเช่นนี้ของนาง ในใจพลันบังเกิดความละอายและความสงสารขึ้นมา

ตัวนี้อีห่านเจ็บเสียแล้ว หลุบตาลง ไม่ร้องต่อ

“ท่านแม่?” ไม่ทราบที่อยู่ข้างๆ หันไปมองนางด้วยความสงสัย

“วันนี้แม่เหนื่อยแล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ”

ไม่ทราบพยักหน้าอย่างเชื่องช้า ยิ้มพลาบเอ่ย “เช่นนั้นเรากลับไปพักผ่อน ชาวเยนวันนี้ข้าจะหาวิธี”

สองแม่ลูกจับจูงมือกันเตรียมจากไป

หนานกงเหียนเรียกนางไว้ “เจ้า...”

สายตาดังตอกอยู่ที่ร่างไม่ทราบ

เด็กคนนี้ทั้งฝ่ายผอมทั้งแคะแกร็น เสื้อผ้าที่สวมขาดรุ่งริ่ง แต่กลับรู้ความยิ่งนัก ใบหน้าก็งดงาม

หนานกงเหียนพลันตระหนักได้ว่า นี่คือน้องชายของเธอ

คือเลือดเนื้อเชื้อไขของเธอ

เขายื่นมือออกไปลูบศีรษะไม่ทราบ

ไม่ทราบไม่รู้ว่าเขาคือใคร หรือตาลง ยอมให้บุรุษผู้นี้ขี้ขลาดของตน “หือ...”

หนานกงเหียนนึกถึงปีนั้น ตอนที่ตัวนี้อีห่านอุ้มทารกตัวเล็กเหมือนลูกแมวมาขอความช่วยเหลือที่จวนเขา

ตอนนั้นนางบอกว่า “ลูกยังไม่มีชื่อ”

“เจ้าชื่ออะไร” นานกงเหียนถาม

“หรรณเฮอร์”

“แซ่เล่า”

“ข้าไม่มีแซ่”

นานกงเหียนเหลือบมองตัวนอฮานอย่างค่อนข้างเศร้าใจ และ
ไม่รู้ว่าจะเกิดแรงจูงใจอะไรขึ้นมา เขาเอ่ย “มิสฺส พวกเจ้า...”

ยังพูดไม่ทันจบ พลันเห็นที่มุมถนนมีนักพรตของสำนักทรูเฟิง
กลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา

ดึงเขาออกจากวงค์

เขาสะดุ้งเฮือก รวากับกลับมาสู่ความเป็นจริงอีกครั้ง

เขาสบตากับตัวนอฮาน

ดวงตาที่เคยมองเขาและส่งยิ้มจนตาหยีโคง บัดนี้กลับเรียบเฉย
ยิ่งนัก ไม่มีความผันของหญิงสาวในหอห้องอีก ต่อให้เขาเพ็งจะยอมรับ
พวกนางแม่ลูก ก็ยังมีแต่ความเย็นชา

นางมองบุรุษผู้ทะเลาะไปร่งนานแล้ว

ด้วยเหตุนี้นานกงเหียนจึงค่อนข้างกระอักกระอ่วนและละอาย
อยู่บ้าง เพื่อกลบเกลื่อนอารมณ์เช่นนั้นของตน เขาจึงกระแอมเบาๆ ปลด
ถุงเงินออกมาอย่างใจป้ำ ยัดถุงเงินที่บรรจุเงินทองของมีค่าใส่มือไม่หรรณ

เขายังลุ่มสับสนไม่หรรณ “มารดาเจ้าร้องเพลงได้ไพเราะ เงินเหล่านี้
นางสมควรได้รับ”

มือเรียวเล็กข้างหนึ่งกลับคว้าถุงเงินไปจากมือไม่หรรณ

ตัวนอฮานเพียงหยิบอัลฐทองแดงเหรียญหนึ่งจากในถุง วางลงใน
ชามบิ่นที่ไม่หรรณถืออยู่ในมือ จากนั้นยื่นถุงเงินหนักอึ้งไปนั้นคืนให้นานกง-
เหียน

นางมิได้มากความ เพียงเอ่ยคำมงคลให้เขาอย่างอ่อนโยนและเฉยชา
เหมือนเช่นที่ปฏิบัติต่อผู้สัจธรรมที่ให้เงินแก่งานทุกคน

นางเอ่ยอย่างสุภาพ “ขอบคุณนายท่านที่เมตตา”

กล่าวจบก็หันกายจากไป

นางคือเขียนสังคิตแห่งเชียงตาน เคยถูกผู้คนห้อมล้อมชมการแสดง ร้องรำของนาง ยามที่ผู้คนยกย่องสรรเสริญ นางไม่เคยเย่อหยิ่งถือดี ทว่า บัดนี้ชุดงามซิดจาง พักตร์ชาตรีโรยรา ได้แต่ขายศิลปะขอความเมตตาอยู่ ข้างถนน แต่นางก็ไม่เคยรู้สึกต่ำต้อยด้อยค่า

และวันนั้นเอง ไม่หรรณก็เกิดความสงสัยจากท่าทีเล็กๆ น้อยๆ ของ มารดา ต่อมาเมื่อลองเลียบเคียงสารพัด จึงได้รู้สถานะของตน

“แม่เล่าเรื่องเหล่านี้ให้เจ้าฟัง เพราะไม่อยากหลอกเจ้า แต่ว่า หรรณเออร์น้อย เจ้าต้องจำเอาไว้ อย่าได้คิดแค้น” ตัวนอีหรรณกล่าว “และ อย่าขอร้องเขา”

นางว่าพลางเอนตัวจ้มศีรษะน้อยๆ ของบุตรชาย

“รอให้ภัยพิบัติของโลกบำเพ็ญเพียรระดับล่างสงบลง หลินฮื้ออนุญาต ให้ผู้คนเข้าออกได้แล้ว เราจะกลับเชียงตานกัน”

ไม่หรรณเจียบอยู่นาน ก่อนจะพยักหน้า “ข้าไม่ขอร้องเขา ข้าจะกลับ เชียงตานกับท่านแม่”

ตัวนอีหรรณยิ้ม “ไม่รู้ว่าน้องสวินจะยังจำข้าได้หรือไม่ ข้าไม่ถามเหมือน แต่ก่อนแล้ว”

ไม่หรรณเอ่ยอย่างร้อร่น “ท่านแม่งามมาก”

“หืม?”

“ท่านแม่งามที่สุด”

ตัวนอีหรรณยิ้มเจิดจ้ายิ่งกว่าเดิม สีน้กลับเป็นหญิงงามทรงเสน่ห์ ในวันวานจริงๆ นางเอ่ยหยอกล้อ “ปากหวานเช่นนี้ ต่อไปผู้ใดแต่งกับเจ้า เจ้าคงพูดจาเอาอกเอาใจน่าดู”

ไม่หรรณเอนอายเล็กน้อย แม่ริมฝีปาก ผ่านไปครู่หนึ่งก็ยิ้มนเห็น ฟันน้ำนมแหลมเล็ก

“รอข้าโตแล้ว จะหาลูกสะใภ้ที่เหมือนเขียนสวรรค์ ให้มาอยู่ข้างกาย

^๑ หมายถึง รูปโฉมงดงาม

เป็นเพื่อนท่านแม่”

“ไอ้เหยา เจ้าฟันหวานนัก เขียนสวรรค์บ้านใดจะแต่งกับเจ้า”

สองแม่ลูกหัวเราะรื้นเริง กองไฟในห้องเก็บฟืนแตกปะทุดังเปรี้ยะๆ บรรยากาครอบอุ้งนัยกร รวากับวันคืนต่อจากนี้จะผ่านไปอย่างสงบสุขเช่นนี้ แสงไฟและยามค่ำคืนมอบการปลอบประโลมมาอย่าให้แก่คนยากไร้ ฉะนั้น ยามนี้ ทั้งสองจึงไม่มีคนใดคาดคิดว่า ตัวนอี้ยานเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว

...

“ฤดูสารทปีที่ข้าอายุห้าขวบ” ไม่หรรณกล่าว “เพิ่งผ่านเทศกาลลงชีว¹⁰ไป เนื่องจากสำนักหรรเพ็งตัดขาดจากภายนอกมายาวนาน เสี่ยงอาหารใน หลินอู่จึงไม่เพียงพอ ข้าข้าของยังปรับราคา กล่าวก็คือ ให้คนจนควบคุม ปากท้องตัวเองไป อย่าเย่อแยะอาหารกับคนมั่งมี”

เซวียเจิ้งยงฟังแล้วในใจเคล้าระคนด้วยความรู้สึกมากมาย สับสน บ่นป่วนไปหมด พอฟังไม่หรรณเอ่ยถึงเรื่องนี้ เขาก็ยังคงครุ่นคิดอย่างอึ้งงัน จากนั้นจึงพยักหน้า

“ใช่ ข้าจำการปรับราคาครั้งนั้นได้ ต่อมาผู้คนอดอยากในหลินอู่ ก่อจลาจล สำนักหรรเพ็งจึงลดราคากลับลงมา แต่ก็ดำเนินมาได้น่าจะสัก... หนึ่งปี?”

เจียงซี “ข้าจำได้ว่าครึ่งปี”

ไม่หรรณหลับตา พลงเอ่ย “มิได้นานเพียงนั้น เป็นหนึ่งเดือนห้าวัน ดำเนินต่อไปได้เพียงสามสิบห้าวัน”

¹⁰ เทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง หรือเทศกาลไหว้พระจันทร์